

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. E.
e. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X
zastoupen JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019, č. j. OAM-1077/ZA-ZA11-ZA17-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019, č. j. OAM-1077/ZA-ZA11-ZA17-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení

doplňkové ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, proč nebyly v případě žalobce splněny podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany.
3. Za účelem posouzení žádosti žalovaný vycházel z výpovědi žalobce učiněné ve správním řízení a opatřených informací o zemi původu. V tomto směru žalovaný předně uvedl, že žalobcem tvrzené ústrky ze strany policie spočívající v časté kontrole dokladů nelze považovat za pronásledování nebo riziko vzniku vážné újmy ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Žalovaný nezpochybnil, že žalobce jako příslušník kurdské menšiny může v zemi původu čelit omezování v užívání nářečí na veřejných místech, popř. podléhat zvýšené kontrole ze strany orgánů veřejné moci.
4. Přesto nelze podle názoru žalovaného hovořit o tom, že by celá více jak 20 milionová menšina Kurdů byla v Turecku pronásledována. Kromě konkrétních případů, které typicky souvisejí s podporou uskupení považovaných vládoucí mocí za teroristické organizace (PKK, YPG atd.), jsou případné ústrky vůči příslušníkům kurdské menšiny důsledkem soužití mezi majoritou a minoritou, aniž by se jednalo o projevy systematické diskriminace. V Turecku je pak na ústavní úrovni garantována rovnost všech občanů, včetně svobody náboženského vyznání, přičemž se podle žalovaného jedná o jeden z nejbezpečnějších a nábožensky nejtolerantnějších států na Blízkém východě.
5. Za azylově relevantní žalovaný dále nepovažoval ani obavu žalobce z odvodu do armády. Zejména zdůraznil, že snaha vyhnout se vojenské službě není důvodem pro udělení žádné formy mezinárodní ochrany, neboť se jedná o legitimní povinnost každého způsobilého občana daného státu, což vyplývá také z mezinárodních dokumentů a související judikatury. Případné odvedení žalobce do armády tak nelze považovat za důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany, neboť z informací o zemi původu nevyplývá, že by bylo na principu diskriminace zaměřeno pouze na určitou skupinu obyvatel.
6. V této souvislosti žalovaný poukázal na skutečnost, že za účelem legalizace pobytu žalobce na území České republiky nelze zneužívat institutu mezinárodní ochrany, ale je nutné postupovat v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
7. Žalovaný pak dále k jednotlivým formám mezinárodní ochrany mimo jiné doplnil, že žalobce nemá na českém území žádného rodinného příslušníka, kterému by byl udělen azyl. Stejně tak je dospělou, zdravou a práceschopnou osobou, která se o sebe dokáže v zemi původu sama postarat. Nejsou proto dány důvody pro udělení humanitárního azylu, který je vyhrazen pouze pro případy zvláštního zřetele hodné.
8. Závěrem se žalovaný vyjadřoval k bezpečnostní situaci v Turecku, a to ve vazbě na opatřené informace o zemi původu. Předně uvedl, že samotné špatné zacházení či

občasné ústrky nelze považovat za mučení či nelidské nebo ponižující zacházení. Žalobce ostatně netvrdil, že by byl obdobnému jednání v minulosti vystaven. V Turecku neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. O určitém napětí lze hovořit pouze ve vztahu k příhraničním oblastem se Sýrií, kde operuje rovněž organizace PKK. Celkově je však Turecko bezpečnou zemí a žalobci nic nebrání v tom, aby se v případě obavy o svůj život či zdraví přesídlil do jiných oblastí.

III. Žaloba

9. V žalobě bylo předně namítáno, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle názoru žalobce ve správním řízení podrobně zdůvodnil, že zemi původu opustil z důvodu svého politického přesvědčení a podpory strany HDP. V této souvislosti žalobce popsal rovněž problémy, kterým čelil jak vůči svému politickému přesvědčení, tak kurdské národnosti. Jeho důvody tak nebyly ekonomického charakteru.
10. Žalobce se oprávněně obává nuceného návratu do vlasti, a to s ohledem na aktuální politickou situaci v zemi a související postavení členů a sympatizantů strany HDP. Těmito okolnostmi se však žalovaný dostatečně nezabýval a jeho závěry nemají oporu v provedeném dokazování. Zejména žalobce zdůraznil, že z podkladů pro rozhodnutí jednoznačně nevyplývá, jak je tureckými orgány zacházeno s osobami kurdské národnosti, které v jiném státě neúspěšně žádali o udělení mezinárodní ochrany.
11. K tomu žalobce doplnil, že podle blíže nespecifikované zprávy MZV Nizozemska naopak vyplývá, že osoby spojené s radikálními kurdskými politickými uskupeními čelí postihům a represi ze strany turecké státní moci. Závěry obsažené ve zprávě MZV ČR, která byla podkladem rozhodnutí, jsou proto nesprávné. Stejně tak je podle žalobce nutné zohlednit poslední vývoj situace v příhraniční oblasti se Sýrií, kde turecká armáda zahájila tvrdou ofenzívu směřující k likvidaci kurdské menšiny, což je azylově relevantní.
12. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný předně odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru byl skutkový stav zjištěn řádně a bez důvodných pochybností. V této souvislosti žalovaný zopakoval, že dílčí ústrky nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, přičemž početná kurdská menšina není v Turecku vystavena projevům systematické či programové diskriminace.
14. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce přicestoval do České republiky ilegálně, aniž by svůj postup jakkoliv zdůvodnil. V minulosti neměl žádné problémy proto, že je nevěřícím, což souvisí také s tím, že Turecko garantuje svobodu náboženského vyznání, přestože islámská víra je v zemi dominující. Stejně tak žalovaný nepovažoval za azylově relevantní, že žalobce dosáhl věku pro odvod do armády, protože výkon vojenské služby není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud se žalobce o

svůj život a zdraví obával, mohl se přesídlit do jiných částí Turecka, které jsou zcela bezpečné.

15. Co se pak týče namítaného nezjištění skutkového stavu věci, žalovaný uvedl, že vycházel nejen z protokolu o pohovoru žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také z více aktuálních informací o zemi původu. Sám žalobce během seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci jejich doplnění nenavrhoval. Žalovaný se poté jím uvedenými tvrzeními zabýval a dostatečně na ně reagoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce sice v obecné rovině argumentoval zprávou MZV Nizozemska, ale ta nebyla podkladem pro rozhodnutí a nebyla ani k důkazu navrhována. Žalovaný si je poté vědom situace v příhraniční oblasti Turecka se Sýrií. Jedná se však podle jeho názoru pouze o lokálně ohraničený bezpečnostní problém, který se žalobce a jeho rodiny netýká v takové míře, že by se jednalo důvod pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce navíc může využít institutu vnitřního přesídlení.
17. Podle názoru žalovaného proto bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, protože krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

18. Ve správním spisu se nachází zejména předávací protokol, úřední záznam ze dne 17. 12. 2018, kopie občanského průkazu žalobce, záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k dané žádosti ze dne 19. 12. 2018.
19. V rámci provedeného pohovoru žalobce k dotazům správního orgánu mimo jiné uvedl, že si v Turecku nechal vystavit pas a prostřednictvím blíže neurčité osoby si zařídil vycestování do České republiky za 3000 EUR. Nebyl však schopen blíže zdůvodnit, proč cestoval ilegálně kamionem. Pouze uvedl, že měl cestovat na černo a nějak nad tím nepřemýšlel. V České republice žalobce zná pouze svého strýce pana S. E., který je žadatel o mezinárodní ochranu.
20. V Turecku žalobce bydlel po celou dobu v oblasti Mardinu, a to spolu s matkou, a čtyřmi sourozenci. Jedná se o malou vesnici, kde většina mluví kurdsky. Pokud však žalobce mluvil kurdsky na ulici v nějakém větším městě, měl být policisty zastaven a kontrolován. Náboženství žalobce považuje za nástroj turecké státní moci. Sám však osobně neměl kromě uvedeného vyptávání a kontrol ze strany policie žádné problémy. Někdy však policisté měli žalobce bezdůvodně odvést na policejní stanici, kde ho nějakou dobu drželi, poučovali a následně propustili. Podle názoru žalobce se takto chovali proto, že je příslušníkem kurdské menšiny. Jedná se o jev typický zejména pro východní oblasti Turecka.
21. Rodina žalobce neměla v místě svého bydliště žádné problémy. Sám žalobce si pak mohl obstarat potřebné doklady a z Turecka vycestovat. Do vlasti se vrátit nechce, protože by tam měl finanční potíže a musel by nastoupit vojenskou službu. V roce 2019 již obdržel oficiální výzvu. Svému státu však tímto způsobem sloužit nechce, přičemž úmrtnost vojáků v poslední době narostla. Možnost přesídlení do západních

- části Turecka žalobce zpochybnil s odkazem na skutečnost, že Kurdové jsou negativně vnímáni všude. Žalobce dále uvedl, že nebyl nikdy politicky aktivní. Líbí se mu názory strany HDP, které by dal svůj hlas, ale zatím nevolil. Podle názoru žalobce lze poté jeho politickou aktivitu odvozovat již z toho, že je příslušníkem kurdské menšiny.
22. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly žalovaným opatřeny následující informace o zemi původu: Informace OAMP ze dne 21. 9. 2018 – Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi; Informace OAMP ze dne 9. 5. 2018 – Turecko – Kurdové (Postavení ve společnosti, politické strany a politická reprezentace); Informace OAMP ze dne 25. 10. 2018 – Turecko – Svoboda vyznání v Turecku; Informace Mezinárodní organizace pro migraci ze dne 29. 3. 2019 – Turecko – Údaje o zemi; Informace švédského Centra informací o zemi původu ze dne 28. 1. 2019 – Turecko – Bezpečnostní situace v Turecku a v okolních zemích; Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 26. 9. 2018 – Turecko: Kurdové; internetový článek ze dne 2. 5. 2015 s názvem „Přístupová jednání s EU brzdí politické překážky, tvrdí turecký šéf diplomacie“ (novinky.cz); internetový článek ze dne 8. 4. 2019 s názvem „Volební komise potvrdila vítězství opozice v Ankaře (ČTK)“.
23. Kromě toho byla do správního spisu založena kopie rozhodnutí PČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 21. 1. 2019, č. j. CPR-39238/ČJ-2018-931200-SV, kterým bylo rozhodnuto o uložení správního vyhoštění žalobce na dobu 1 roku (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“). Běh lhůty stanovené k vycestování žalobce byl v této souvislosti stanoven ve vazbě na nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebo od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu.
24. Ve správním spisu se dále nachází rovněž protokol o seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019. Z jeho obsahu vyplývá, že žalobce neměl k obsahu jednotlivých informací o zemi původu či dalším podkladům žádné připomínky a jejich doplnění nenavrhoval. Ve věci bylo následně vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
26. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
28. Žaloba **není důvodná**.
29. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Žalovaný se totiž v rámci

odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval naplněním podmínek pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany, a to jak v kontextu výpovědi a z toho vyplývajícího postavení žalobce, tak většího množství aktuálních informací o zemi původu. Skutečnost, že žalobce považuje skutkové či právní závěry žalovaného za nesprávné, může mít sice vliv na zákonnost rozhodnutí, ale nemá automaticky za následek jeho nepřezkoumatelnost. Napadené rozhodnutí je zcela srozumitelné a je opřeno o dostatek důvodů, které mají oporu ve správním spisu.

30. V této souvislosti žalobce namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, neboť ze země původu nevycestoval z ekonomických důvodů, ale v kontextu svého politického přesvědčení a podpory politické strany HDP. Stejně tak žalobce podrobně popsal obtíže, kterým v Turecku čelil kvůli své kurdské národnosti.
31. Krajský soud se předně ztotožňuje se žalovaným v tom, že příslušníci poměrně početné kurdské menšiny mohou být v turecké společnosti vystaveni určitým projevům nepřátelského chování či ústrkům, což ostatně vyplývá také z informací o zemi původu, které byly do správního spisu založeny. Současně však krajský soud musí dát žalovanému za pravdu rovněž v tom, že se nejedná o okolnosti, které by bylo možné obecně považovat za projevy systematické nebo státem řízené diskriminace či perzekuce kurdské menšiny, což by mohlo naplňovat znaky pronásledování podle příslušného ustanovení zákona o azylu.
32. Ke stejnému názoru ostatně opakovaně dospěl také Nejvyšší správní soud, a to například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019 – 54, uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46, ze dne 7. 11. 2019, 2 Azs 75/2019 - 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46).“*
33. Krajský soud samozřejmě nezpochybňuje skutečnost, že v individuálních případech může být příslušnost ke kurdské menšině azylově relevantní, pokud k ní přistoupí další okolnosti, které svědčí o tom, že žalobce byl v zemi původu pronásledován na základě některého z azylově relevantních důvodů. Mezi ně nepochybně patří také politické přesvědčení, popř. přímo aktivní podpora politických uskupení, které jsou vládnoucí

mocí považovány za teroristické organizace, což je poté spojeno s různými projevy pronásledování či represe ze strany státních orgánů.

34. V nyní projednávané věci však žalobce spojoval časté kontroly policií či dočasná zadržení na policejní stanici pouze se svojí příslušností ke kurdské menšině, přičemž výslovně uvedl, že jiné problémy neměl a nebyl ani politicky aktivní. Na tom nemůže podle názoru zdejšího soudu nic změnit tvrzení žalobce o tom, že vnitřně sympatizuje s politickou stranou HDP, aniž by byl jejím členem nebo ji veřejně jakýmkoliv způsobem podporoval.
35. Co se pak týče tvrzené absence posouzení podmínek tzv. navrátilců či neúspěšných žadatelů o azyl, je třeba připomenout, že žalovaný hodnotil postavení kurdské menšiny jak v širších souvislostech, tak na základě skutkových tvrzení žalobce. Jeho obavy z návratu do vlasti pak nesouvisely s podáním samotné žádosti o mezinárodní ochranu, pročť je pochopitelné, že žalovaný se těmito okolnostmi podrobněji nezabýval. Žalobce ostatně výslovně uvedl, že si vyřizoval potřebné cestovní doklady a nebylo mu nijak bráněno v tom, aby z Turecka vycestoval.
36. Nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že podkladem pro rozhodnutí žalovaného byla rovněž Informace OAMP ze dne 21. 8. 2018, ze které vyplývá, že turecká ústava zaručuje mimo jiné svobodu cestování do zahraničí, přičemž její případná omezení ze strany státní moci se týkají pouze konkrétní skupiny osob, do kterých žalobce nespadá. Stejně tak Turecko spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími organizacemi při poskytování pomoci a ochrany uprchlíkům a dalším osobám ucházejícím se o udělení mezinárodní ochrany.
37. Pokud pak žalobce argumentoval neobjektivitou některých informací o zemi původu, je třeba zdůraznit, že se odvolával pouze na blíže neurčenou zprávu MZV Nizozemska, ačkoliv byl ve správním řízení s kompletním obsahem správního spisu seznámen a ve vztahu k jednotlivým podkladům pro rozhodnutí nic nenamítal, resp. nenavrhoval ani jejich doplnění. Krajský soud konstatuje, že v podkladech obsažených ve správním spisu není založena žádná zpráva vydaná MZV Nizozemí. Argumentace žalobce tedy nemá oporu ve správním spisu, přičemž takovou zprávu žalobce nepředložil ani v soudním řízení. Zprávy obsažené ve správním spisu jsou navíc vzhledem k datu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany i potažmo k datu vydání napadeného rozhodnutí přiměřeně aktuální (viz k tomu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 – 56, přístupný na www.nssoud.cz)
38. K tomu krajský soud dodává, že žalobce v tomto směru argumentuje tím, že osoby spojené s kurdskými radikálními stranami mohou v Turecku čelit tvrdým postihům a represí ze strany státní moci. Jak již však bylo výše uvedeno, to není případ žalobce, jehož osobu nelze z pohledu tureckých státních orgánů bez dalšího považovat za člena či podporovatele dotčených politických subjektů, pokud své vnitřní sympatie doposud otevřeně nijak neprojevoval. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že žalobce se s určitými politickými názorovými ztotožňuje a toliko uvažuje o tom, že stranu HDP svým hlasem ve volbách v budoucnu podpoří.
39. Krajský soud poté nepochybně, že bezpečnostní situace je na hranicích Turecka se Sýrií problematická, a to zejména v důsledku nedávného vpádu tureckých vojenských jednotek do severní Sýrie. V důsledku toho nelze zcela vyloučit, že by další život žalobce mohl být v případě návratu do místa jeho posledního bydliště (příhraniční

oblast) přetrvávajícím napětím a celkovými důsledky lokálního ozbrojeného konfliktu negativně ovlivněn, ačkoliv z jeho výpovědi nevyplynulo, že by on či jeho rodina kurdské milice podporovali nebo do konfliktu jinak zasahovali (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2020, č. j. 1 Azs 358/2019 – 42).

40. Žalovaný ovšem v této souvislosti správně poukázal také na možnost žalobce využít institutu vnitřního přesídlení, pakliže se cítí být v místě svého posledního bydliště (v blízkosti hranice mezi Tureckem se Sýrií) ohrožen. Není totiž pochyb o tom, že v jiných oblastech Turecka žádný ozbrojený konflikt v současné době neprobíhá, pročez žalobci jako zdravé osobě v produktivním věku nic nebrání v tom, aby uvedenou možnost dočasně či dlouhodobě využil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020 – 27).
41. Obecně vzato k tvrzenému ohrožení osoby žalobce v případě jeho návratu do vlasti lze shrnout, že i této otázce se žalovaný dostatečně věnoval. Jeho úvahy se opírají zejm. o zprávu Informace Mezinárodní organizace pro migraci ze dne 29. 3. 2019, která je založena ve správním spisu. Ani krajský soud v azylovém příběhu žalobce nenalezl žádné indicie, které by měly nasvědčovat tomu, že v případě návratu do země původu jsou na místě obavy ať už z perzekuce ze strany vládnoucího režimu, či ze socio-ekonomických poměrů v zemi.

VII. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. února 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.